# EUROOPA PARLAMENT

*2004* *2009*

*Õigusasjade komisjon*
*Esimees*

Hr Jean-Marie Cavada
Esimees
Kodanikuvabaduste, justiits- ja siseasjade komisjon
BRÜSSEL

Teema: Nõukogu otsuse ettepaneku (mis käsitleb Euroopa Ühenduse nimel Euroopa Ühenduse ja Šveitsi vahelist lepingut liikmesriigis või Šveitsis esitatud varjupaigataotluse läbivaatamist korraldava vastutava riigi määramise kriteeriumide ja mehhanismide kohta) (13049/2004 - KOM(2004)0593 – 2004/0200(CNS) - C6-0240/2004)[1], õiguslik alus

Austatud esimees

25. jaanuari 2005. aasta kirjas tegi Teie eelkäija Jean-Louis Bourlanges vastavalt kodukorra artikli 35 lõikele 2 õigusasjade komisjonile ülesandeks kontrollida eespool nimetatud Euroopa Komisjoni ettepaneku õigusliku aluse õigsust ja sobivust. Ettepanek põhineb EÜ asutamislepingu artikli 63 punkti 1 alapunktil a koos artikli 300 lõike 2 esimese taande esimese lause ja artikli 300 lõike 3 esimese taandega. Antud juhul on nõutav ainult konsulteerimine parlamendiga.

Komisjon arutas eespool nimetatud küsimust 3. veebruari 2005. aasta ja 31. märtsi 2005. aasta koosolekutel.

Kõnesolev kokkulepe käsitleb kriteeriumeid ja mehhanisme, mis võimaldavad määrata kindlaks, missugune riik vastutab mõnes liikmesriigis või Šveitsis esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest. Kokkulepe loob Šveitsile kohustuse aktsepteerida ja kohaldada Dublini ja Eurodaci määrusi ning loob segakomitee, mis koosneb lepinguosaliste (Euroopa Ühendus ja Šveits) esindajatest, kellel on teatud valdkondades otsustamisõigus.

[1] Ei ole veel avaldatud ELTs.

Kerkib küsimus, kas sellist segakomiteed peab või ei pea käsitlema nii, et see loob "koostöömenetluse korraldamisega" niisuguse "teatud õigusliku raamistiku", nagu näeb ette EÜ asutamislepingu artikli 300 lõike 3 teine taane, ja et selle puhul on seega nõutav Euroopa Parlamendi nõusolek.

Euroopa Kohtu (*CJCE - Cour de Justice des Communautés européennes*) praktikast selgub, et õigusliku aluse puhul ei ole ühenduse seadusandjal kaalutlusõigust, vaid ta peab võtma aluseks objektiivsed asjaolud, mida kohus saab kontrollida. Nende asjaolude hulgas on eelkõige õigusakti eesmärk ja sisu[1].

Võttes aga arvesse nõukogu otsuse ettepaneku (mis käsitleb eespool mainitud lepingu sõlmimist Šveitsiga) eesmärki ja sisu, võib seda komiteed pidada "teatud õiguslikuks raamistikuks".
Nimelt eeldab selline segakomitee organisatsioonilise struktuuri loomist, millel on kaalutlusõigus võtta vastu otsuseid, mis on lepinguosaliste suhtes siduvad, eelkõige mis puudutab selle kokkuleppe taastamist ja eriarvamuste lahendamist.

Seega ei ole teemas mainitud nõukogu otsuse ettepaneku õiguslik alus õige, sest see oleks pidanud viitama EÜ asutamislepingu artikli 300 lõike 3 teisele taandele, mis näeb ette nõusolekumenetluse, artikli 300 lõike 3 esimese taande asemel, mis näeb ette lihtsalt arvamuse.

Oma 31. märtsi 2005. aasta koosolekul otsustas õigusasjade komisjon niisiis eespool mainitud kaalutlustest lähtudes ja õiguslike aluste raportööri Manuel Medina Ortega ettepaneku põhjal ühehäälselt[2], et teemas mainitud nõukogu otsuse ettepaneku õiguslik alus peaks viitama EÜ asutamislepingu artikli 300 lõike 3 teisele taandele ja mitte sama lõike esimesele taandele.

Järelikult peab õigusasjade komisjon õigeks, et Euroopa Parlament taotleb endaga uuesti konsulteerimist eespool mainitud kokkuleppe sõlmimise osas.

Lugupidamisega

Giuseppe Gargani

[1] Vt eelkõige Euroopa Kohtu 23. veebruari 1999. aasta otsust kohtuasjas C-42/97: Parlament *versus* nõukogu, EKL 1999, lk I-869, punkt 36.
[2] Hääletamise ajal olid kohal Andrzej Jan Szejna (esimehe kohusetäitja), Manuel Medina Ortega (arvamuse raportöör ja asetäitja Nicola Zingaretti), Alexander Nuno Alvaro (asetäitja Antonio Di Pietro), Maria Berger, Marek Aleksander Czarnecki, Bert Doorn, Piia-Noora Kauppi, Kurt Lechner (asetäitja Antonio López-Istúriz White), Klaus-Heiner Lehne, Alain Lipietz, Antonio Masip Hidalgo, Aloyzas Sakalas ja Jaroslav Zvěřina.